

דברי חכמה

כל המקבל את הקיים בהבנה מאושר הוא.
האושר נמצא בהישג יד
ואין לחפשו במקום רחוק או אחר.

רבי נחמן מברסלב

גיליון מס' 2543 ט"ו בכסליו תשע"ט * 23 בנובמבר 2018
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

**בצער רב אנו מודיעים
על פטירתו של חברנו**

**ג'ורג' נאי
ז"ל**

**ומשתתפים בצערם של
אביטל, אלינועה, ארניו,
ויוהנה
וכל בני המשפחה**

שלא תדעו עוד צער

אדם עולם

אדם הוא כינוי לכל אחד מהעולמות שברא ה' - משום שהעולמות נבראו בציור אדם.

בחסידות נקרא האדם עולם קטן, ואילו העולם נקרא אדם גדול.

העולם הזה

מובא במדרש^[1]: "אמר ר' ברכיה בשם ר' שמעון בן לקיש כל מה שברא הקב"ה באדם ברא בארץ, לדוגמא:

- אדם יש לו ראש והארץ יש לה ראש שנאמר וראש עפרות תבל.
- אדם יש לו עיניים והארץ יש לה עיניים שנאמר וכסה את עין הארץ.
- אדם יש לו אזניים והארץ יש לה אזניים שנאמר והאזיני ארץ.
- אדם יש לו פה והארץ יש לה פה שנאמר ותפתח הארץ את פיה.
- אדם אוכל והארץ אוכלת שנאמר ארץ אוכלת יושביה.
- אדם שותה והארץ שותה שנאמר למטר השמים תשתה מים.
- אדם מקיא והארץ מקיאה שנאמר ולא תקיא הארץ.
- אדם יש לו ידיים והארץ יש לה ידיים שנאמר והארץ הנה רחבת ידיים.
- אדם יש לו ירכיים והארץ יש לה ירכיים שנאמר וקבצתים מירכתי ארץ.
- אדם יש לו טבור והארץ יש לה טבור שנאמר יושבי על טבור הארץ.
- אדם יש לו ערוה והארץ יש לה ערוה שנאמר לראות את ערות הארץ באתם.
- אדם יש לו רגליים והארץ יש לה רגליים, שנאמר והארץ לעולם עומדת".

מינורי?

התבטאות אומללה, מיותרת ומרגיזה הייתה לו לצחי הנגבי כשדיבר על עוטף עזה בשבוע שעבר. בהשוואה שערך בין עוטף עזה תחת אש לעומת תל אביב במצב דומה, הוא אמר שבעוטף עזה הסכנה היא מינורית.

שבוע לפני כן התקיימה צעדתם של תלמידי התיכון בשעה הנגב לירושלים, בדרישה: תנו לחיות בשקט!

שאלתי את עצמי מה רוצים התלמידים הצעירים האלה להשיג בהפגנה שלהם? ללא ספק המצב בו הם שרויים הוא קשה ביותר, והוא מתמשך, ולא נראה לו סוף בעתיד, לא הקרוב ולא הרחוק. מה רוצים המפגינים, תושבי העוטף, שיקרה? אין לי ספק, גם הם רוצים שייפסקו היריות, בלוני התבערה, הטילים והמצב שכל הזמן הם צריכים להיות קרובים לממ"ד, לפעמים לרוץ לתוכו באמצע הלילה. הם רוצים שיאפשרו להם ללמוד בשקט, מבלי שצריך כל רגע לתפוס מחסה. הם רוצים שהממשלה תשים קץ לסבלם המתמשך?

אינני יודעת אם ואיך ניתן להשיג את מבוקשם? האם התלמידים היקרים האלה רוצים שחבריהם, שסיימו את הלימודים לפני שנה או שנתיים, שהם מכירים אותם היטב, שהם האחים שלהם או בני השכבה של אחיהם, יילחמו בתוך עזה ויחזרו בתוך ארון? את זה הם כנראה לא רוצים.

זה עדיין לא אומר שהסבל שלהם הוא מינורי, אבל הסבל הזה בהחלט זקוק לגישה אחרת של הממשלה. ראש הממשלה, השרים הפקידות הבכירה צריכים לחבק אותם חיבוק אמיץ, לרדת ליישובים, להביע הזדהות, לציין לשבח את עוז הרוח של התושבים לבלות שם 24 שעות, כולל ריצה לממ"ד כל עשר דקות. זה וודאי לא דומה למלון 5 כוכבים בפריז או בניו-יורק, אבל כן, זוהי המציאות שבה חיים הנערים האלה ובני משפחותיהם כבר שבע עשרה שנים, וראש הממשלה ושרי הממשלה לא ראו צורך לבקר אצל הקיבוצים והמושבים של האזור, יותר נוח בתל אביב. וצריך לפצות את

התושבים על הסבל הנגרם להם. למשל, שרת התרבות, במקום להיות עסוקה בחוק הנאמנות, תקרא לאמנים לרדת לעוטף ולהופיע שם בחינם, או במימון המשרד שלה, כדי להפיג את המתח, ולהעלות את המורל, לארגן הסעות לנערים למשחקי ספורט במרכז, לתת לתלמידים האלה עזרה לימודית, לתגבר את מערך הסיוע הפסיכולוגי, ולפצות כספית הורים שנאלצים להישאר בבית כשמערכת החינוך נסגרת והם מפסידים ימי עבודה. או למשל לפצות כל מי שביתו נפגע בפיצוי מלא (בית שנהרס, אמנם נבנה מחדש, אבל תמורת תכולת הבית (רהיטים, מטבח, וכל האביזרים, מקבילים פיצוי של עד 24,000 ₪ - זה בוודאי אינו מכסה את כל הנזק). ברדיו נאמר בשבוע שעבר, שיש עוד אנשים שלא קבלו את מלוא הפיצוי המגיע להם מהנזקים של צוק איתן אחרי ארבע וחצי שנים!

לא ככה בונים חוסן קהילתי, לא ככה נותנים משמעות להמשך הישיבה של התושבים באזור.

אוטובוס מס' 73:

אינני יודעת מי כבר פנה למשרד התחבורה, כדי שייווצר הלחץ ליצור מצב שהאוטובוס הישיר לבית-חולים זיו, ייכנס לכפר הנשיא. זה קל מאד. נכנסים לאתר של משרד התחבורה לפניית הציבור, ושם מסבירים מדוע זה נחוץ מאד.

אני מצרפת כאן את נוסח הפנייה שלי:

ראשית מילה טובה: קו האוטובוס 63 של נתיב אקספרס מכפר הנשיא, דרך ראש פינה ועד חצור הגלילית, הוא שיפור ניכר באיכות החיים של תושבי כפר הנשיא וגורם חשוב בעצמאותם של אנשים, בעיקר זקנים, שיכולים לצאת מהקיבוץ ל"עיר הגדולה"

אבל, להגיע לבית החולים זיו וחזרה – זה כבר סיפור אחר. מי שצריך להגיע לבית החולים, צריך לקחת אוטובוס מכפר הנשיא ב-6.30, אוטובוס מראש פינה בשעה 7.00. אם אתה רוצה לנסוע אחרי 7.00 צריך לצאת מכפר הנשיא לראש פינה, לחכות שם בחוץ בגשם או בשרב לאוטובוס לצפת שמגיע רק לתחנה המרכזית, ושם להחליף שוב אוטובוס כדי להגיע לבית החולים.

אם סיימת את ענייניך בבית החולים כעבור שעה או שעתיים עומדות בפניך שתי אפשרויות: לנסוע בשלושה אוטובוסים (דרך התחנה המרכזית צפת) או לחכות לשעה 13.00 או ל 14.00 השעות היחידות שיש אוטובוס ישיר מבית החולים לראש פינה ולחכות בחוץ, בגשם או בשרב עוד 40 דקות לאוטובוס מראש פינה לכפר הנשיא. מה הפלא שאנשים מבוגרים שאינם נוהגים, נזקקים להסעות מיוחדות מהקיבוץ, והם משלמים סכומים גבוהים עבור השירות הזה, גם אם ברובו הוא נעשה על ידי נהגים מתנדבים.

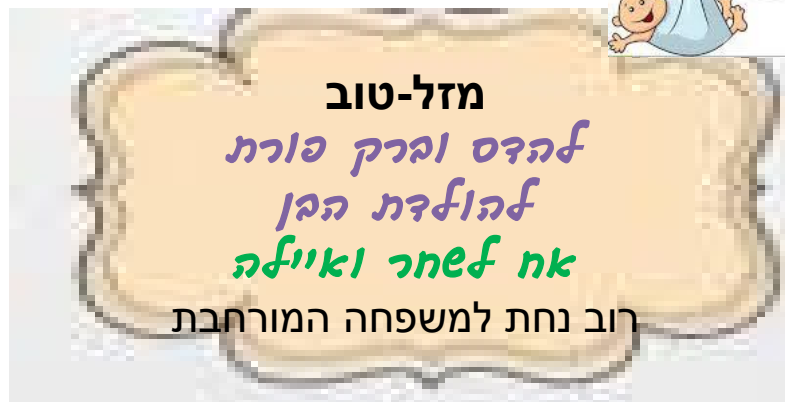
והנה, מסתבר שיש כבר למעלה משנה קו אוטובוס מס' 73 היוצא מטובא זנגריה דרך אליפלט לבית החולים, וגם בכיוון ההפוך. הלו"ז של הקו הזה הוא יותר תכוף ויותר נוח. הבעייה היא להגיע לטובא, מרחק של קילומטר וחצי מכפר הנשיא.

לו ניתן היה שהאוטובוס הזה ייכנס גם לכפר הנשיא (לפני הכניסה לטובא או אחריה) יוכלו הנזקקים לעלות על האוטובוס ולנסוע ללא צורך להחליף אוטובוס, מבלי לחכות בחוץ בגשם בקור או בשרב, ללא צורך לעלות ולרדת כמה פעמים במדרגות האוטובוס.

נראה לי שאין זו בקשה בלתי סבירה, ואנו מחכים לעזרת משרד התחבורה.

תמר וולפין

שלום לכולם,

ביום ראשון הקרוב, 25/11 בשעה 17:30 יתקיים במועדון ערב שח מיוחד במינו בהנחיית אסף סופר, מועמד לרב אמן ובחור משכמו ומעלה. לאסף היה חלום והוא הצליח לסחוף אחריו את ילדי טבריה ממש מאפס עד להישגים ארציים. ראו כתבה בערוץ 2 - [לחצו כאן לקישור](#).

הערב ישלב בין הדרכה והסברים ובין משחק סימולטני (רב משתתפים - כולם נגדו והוא עובר במהירות משולחן לשולחן). יהיה מעניין! יהיה גם כיבוד קל עם קרקרים של זהר וגבינות, ואולי יורם יצליח לארגן יין.)

יהיו פרסים לשורד האחרון/ מנצח צעיר, ולשורד/ מנצח בוגר. כל אחד משתתף ב 25 ש"ח לצורך הפרסים.

מחכים לכם!

אלון וארז

Chess Club הרצאה וסימולטני עם אסף סופר

לכל הגילאים וכל הרמות
הרצאה פתוחה לכולם, 25 שח להשתתף בסימולטני

בשעה 17:30 ~ 25/11
במועדון

על הדרך / הפינה של דודו

שמיל השותק

תשמעו סיפור, שמיל ה"שותק" היה סבא של אימא שלי. אני יודע עליו מעט פרטים. הוא שתק 40 שנה בעקבות אירוע נורא שאירע לו, והוא נחשב לאדם קדוש.

את הדברים הכתובים למטה כתב רופאו האישי ד"ר ישראל שור. המילים מדברות בעד עצמן. ד"ר שור היה ידוע כאדם ישר ומהימן. והוא מתאר את שחזו עיניו ואיננו סוטה מן האמת ימינה או שמאלה.

השותק

זיכרונות על "השותק" כתב ד"ר ישראל שור

השותק נפטר בשנת 1929 בעיר צ'ורטקוב, בפולין בגיל 83 שנה. האיש שתק כ- 40 שנה.

הייתי רופאו עד סוף ימי חייו. כמעט לעת לאחר מותו, פרצו לחדרו במרתף ומצאו אותו מונח על הרצפה- ובגופו לא נגעו העכברים. אף על פי שבזמן חייו שרצו ב"מעונו" ראיתי את גופו ברגע זה.

לא רק בעיר צ'ורטקוב ובסביבתה יצא לו מוניטין בתור שותק אלא אפילו במרחקים. לא פסק לעסוק בתורה ומתפלל יומם ולילה. כשהיה זקוק לדבר מה היה משתמש ברמיזות, בתנועות ידיו, בנהימות "נו, ע, אי, א" וכאשר סוף סוף לא תפסו את רמיזותיו כתב על פתקה את בקשותיו. ידעו שהשותק שלט בארבע שפות: באידיש, לשון הקודש, פולנית ורוסית. חסידי צ'ורטקוב העריצו אותו מאד ואנשי צ'ורטקוב (אפילו הנוצרים) התייחסו אליו ביראת הכבוד והערצה רבה, בראותם את התנהגותו ודבקותו בעבודת הבורא.

לפני המלחמה הראשונה התבודד השותק לגמרי והסתגר בחדרו המיוחד "ד' על ד'" שבחורבות ארמון הרבי, ולא נתן לשום איש לגשת אליו. רק ליחידי סגולה הייתה דריסת רגל. הוא הסתגף בסיגופים שונים ואפילו ל"מקווה" לא הלך. איש אחד היה רגיל לבוא אליו בכל ערב שבת ויצק על גופו שבעה דליים מים וזה שימש לו בתור "מקווה".

בזמן המלחמה הראשונה שמש אותו נוצרי אחד בשם "ניסטורקו". בשעה ארבע אחר הצהריים סעד את לבו ועד שעה שתיים עשרה בלילה עסק בעבודת הבורא. לא שכב במיטה, ישב על יד שולחנו וראשו נתמך על ידו וככה ישן. בשעה שלוש בבוקר התעורר יום יום וערך "חצות" והוריד דמעות על חורבן בית המקדש ועל גלות השכינה.

על שולחנו היה עומד בקבוק מים גדול ובתוכו שטו דגים קטנים ובכל שנה שמשו לו המים הללו לעריכת "תשליך". בשר אכל פעם בשבוע, רבע עוף לשבת שבישל בעצמו. כל ימי המלחמה הראשונה פרנס אותו משה ליב אורבך עליו השלום ונשים אחדות שהביאו את המזון על ידי ניסטורקו. השמש. לו היה השותק פותח את דלתו לרווחה היו נוהרים אליו חסידים מכל קצוות הארץ והיו מביאים לו "פדיונות". בזמן המלחמה, אחרי החורבן של כל ארמון הרבי הביאו למרתפו נוצרים וגם חיילים רוסים עצים להסקה ומזון ברווחה, אף על פי שמצב יתר היהודים בעיר היה קשה מאד לעתים.

ר' שמואל בן ר' מאיר פרומקין נולד בשנת 1846 בכפר סלאווצין, היה גר בקונסקא וואליא במחוז זמושץ. אמו ילדה אותו כשהייתה בגיל 50. הוריו היו אנשים פשוטים "ישובניקס" ולא נתנו לבניהם שום חינוך עברי. אך השותק כאשר גדל והצטיין במוחו העילוי, מסר אותו אביו לרבי מגענשעוו שם עסק בש"ס, בפוסקים, ולמד אצלו עד חתונתו וממנו קיבל סמיכת רבנות. ברם רב שמואל לא רצה להשתמש בכתר של רב ובמקום זה עסק במסחר מתכת, נחושת, עופרת ואבק שריפה. את החומר הזה החזיק במרתפו בסודי סודות ואפילו לבני משפחתו, אשתו וילדיו, לא היה שום מושג על דבר מסחרו זה.

וכאן מתחילה הטרגדיה שלו השזורה באגדות שונות. ברם האגדה העיקרית שהייתה רווחת בימים הללו היא כדלקמן: פעם נתלקח איזה סכסוך בינו לבין אשתו ור' שמואל קילל אותה קללה נמרצת-שתישרף. וכך היה. אשתו ירדה למרתף לחפש דבר מה ובידה נר דולק שנפל מידה וכדור אבק השריפה התפוצץ ובעטיה של ההתפוצצות נהרגו אשתו ושתי בנותיו. בתו השלישית (סבתי ד.פ.) ניצלה בדרך נס.

ר' שמואל הצטער מאד, שבגלל קללתו נגרמה התאונה האיומה הזאת. ארז ר' שמואל את חפציו לקח אתו 90 רובל, הנדוניה שהכין בשביל בתו השלישית ונסע לרבי מצ'ורטקוב- רבי דוד משה פרידמן, בנו של הריזנאי, על מנת להוציא "תשובה" ממנו. "לשון כזאת צריכה לשתוק" אמר לו הרבי באידיש. וכך היה. מן היום ההוא והלאה קבל עליו ר' שמואל את דברי הצדיק ושתק עד יום מותו.

על מצבתו שעמדה עוד באביב 1944 אחרי חורבן כל הישוב היהודי בבית

העלמין היה כתוב: "ר' שמואל בן ר' מאיר השותק". נכדתו שושנה פלמה חיה בקיבוץ אשדות יעקב בעמק הירדן, בצריף מס' 14.

ועוד דבר אחד:

לסיפור הקשה ישנה גם אדווה ספרותית. בבילגוריי, בין זמושץ ללובלין חי הסופר יצחק בשביס-זינגר, בעל פרס נובל לספרות. הסיפורים שסיפרו יהודים במחוז התגלגלו ונכנסו אל תוך יצירתו.

אפשר להבחין בדמיון שקיים בין קורות חייו של שמיל השותק לבין עושה הנפלאות מלובלין - יאשה מאזור. יאשה מאזור ששאף להמריא, לעוף, לפרוץ את גבולות המציאות - גרם בבלי דעת לאסון מותה של מגדה - ובדרכו לחזור בתשובה בנה לעצמו כלא צר והסתגר מן העולם.

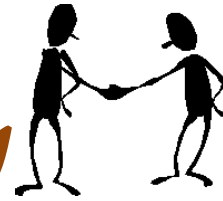
ואתם, היזהרו לכם מעצי באובב ומאנשים המבקשים להמריא ומסיימים חייהם כשהם שותקים ומסוגרים.

אבל שמיל השותק הוא אחד מאבותיי שאני נושא עימי על גבי. ולמרות שמתו מזמן, הם מדברים אלי באמצעות מילים הכתובות על נייר מצהיב שהולך ומתפורר הולך ונמוג...

בצילום: מצבתו של שמיל השותק עליה חקוק: "פה נטמן האיש הפרוש מחמדי העולם ועסק בתורת השם החסיד המופלג השותק ר' שמואל בן מאיר"...

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **קרן איילון**, גרה בשכונת הרכבות

איך הגעתי לקיבוץ

הגעתי לכאן, דרך בעלי רתם איילון, שהוא בן קיבוץ. עוד לפני שהכרתי אותו, אני כיוונתי לקיבוצניק. התחלתי איתו בפאב בתל אביב כי הוא היה עם מכנסיים קצרים בפאב. אחרי יום עברנו לגור יחד. כשבאנו לבקר את ההורים שלו היה לי ברור שכאן בכוונתי לגור. תכננו לעבור לכאן שלוש שנים לפני שהגענו, אבל חיכינו לקבלת הקביעות שלי במשרד החינוך. ברגע שקיבלתי קביעות - הבת הגדולה שלנו היתה בת שנה ושמונה חודשים - באנו לכאן. לפני שנה התקבלנו לחברות ואנחנו עומדים לפני בניית הבית שלנו בקיבוץ.

מה אני עושה בחיים

אני מורה מקצועית לתיאטרון בבית ספר יסודי, ומלמדת מורות לתיאטרון במרכז פדגוגי. אני מלמדת בביה"ס וילקומיץ' בראש פינה, מאוד אוהבת את העבודה שלי, מאוד אוהבת לעבוד עם ילדים, מאוד מסופקת מזה וקמה בשמחה לעבודה.

קרובי משפחה בקיבוץ

בעלי שיחיה – רתם איילון והילדים אמה (6), גבריאלי (3.5), סול (שנה)

סבא וסבתא של הילדים שלי – בלהה ואשר איילון

ימית ושי איילון – אזולאי - הדודים של הילדים שלי

כמה מילים על הקיבוץ

זה גן עדן. המקום הכי טוב בארץ להיות בו. קהילה מחבקת, עוטפת, אנשים חמים, ידידותיים, מקבלים, יש תרבות משגשגת (בלי קשר לכך שרתם הוא יו"ר וו. תרבות – עוד הרבה קודם), יש נוף, אוויר, מרחבים, חינוך טוב, גננות טובות... יש פה ממש קסם, במרקם האנשים האיכותי שיש פה. אנשים טובים, עם הרבה נתינה, האוכל ליולדות, שמפנקים ומביאים להן אוכל הביתה בורנות חברות.. תרבות של התנדבות ושיתוף, מה שלא הכרתי בכלל בעיר. זה היה בשבילי תגלית, המשמעות של קהילה. אני מרגישה ברת מזל ושאלוהים אוהב אותי שאני גרה פה.

משהו שאני רוצה לספר

כשעברנו לכאן מהמרכז, תוך יומיים הייתי לבד לגמרי, כי רתם היה חודש במילואים בצוק איתן. ואז אנשים, חברים מהקיבוץ, התחילו להתקשר, "לבוא לעזור לך?" לא האמנתי, הייתי לבד עם ילדה בת שנה וחצי. ואז אנשים פשוט באו, הגיעו, ועזרו לי לסדר את הבית. זה היה מדהים.

אחרי המעבר לכאן, הייתי על גג העולם. אני זוכרת שכל מי שעבר ליד המרפסת, הזמנתי לקפה. יום אחד עבר בחור, עם ילד קטן, שלא הכרתי. אמרתי לו, בוא שב איתי, והוא אמר סבבה, תכיני קפה, ובא לשבת איתי. הייתי בשוק.

תודה רבה קרן, נעים להכיר!

**אם יש משהו שאתה משתוקק לו,
או משהו שהיית רוצה מאוד שיקרה?
התמקד בו, בכל יכולת הריכוז שלך.
דמיון לך אותו בפרטי פרטים.
אם רצונך איתך דיו, וריכוזך עז דיו,
תוכל לממש את משאלותיך.**

רבי נחמן מברסלב

מעסק מקומי לעסק פורץ גבולות

מפגש יזמים ועסקים אזורי

קהילת מחניים בשיתוף משרד הכלכלה והתעשייה
באמצעות מעוף ומשרד הרווחה באמצעות מעברים אצבע הגליל
שמחים להזמין אתכם:

יום שישי | 9:00-12:00
30.11.2018 | מועדון קיבוץ מחניים

בתכנית:

- הצגת כלי הסיוע של מעוף ליזמים ועסקים מר רועי כהן מנהל האזור
- הצגת מעברים - מרכז תעסוקה ויזמות משותף למשרד הרווחה ומוא"ז הגליל העליון ומבואות החרמון
- גב' שמרית עשור מנהלת המרכז

הרצאת אורח מעסק מקומי לעסק פורץ גבולות.
קידום בעידן הדיגיטלי | מר הדי קרן מרצה לשיווק,
מכירות וצמיחה אישית

לפרטים והרשמה: 04-9120600 | roshpina@1.maof.co.il

שווה 1000 מילים? דוד אלמון

כדאי לזכור... מלח הארץ.... בגללם אנחנו כאן!!

תמונה 0046

מנסורה

1948

משולחן העורכת

תמיד עצוב להיפרד מחבר, מאחד שהוא שלנו כל כך הרבה ימים וחודשים ושנים. ג'ורג' נאי הלך לעולמו, ואנחנו שוב נותרים חסרים. יותר לא נראה אותו במקומות בו נהגנו לפוגשו. ואנחנו ממשיכים לתהות, על דרכו של עולם.

שעל כורחך נוצרת,
ועל כורחך נולדת,
ועל כורחך אתה חי,
ועל כורחך אתה מת,
ויש אומרים שגם על כורחך את עתיד ליתן דין וחשבון לפני
הקדוש ברוך הוא.

יהי זכרו של ג'ורג' מבורך, בכל הספרים והמחזות שכתב, בכל המילים שהגה, בכל האהבות שאהב. אדם עולם.

